

Η ηθική, ο υπουργός και η εκπαίδευση

Πρόσφατα, η Δικαιοσύνη αποφάνθηκε ότι υπάρχουν δύο ποιότητες ηθικής. Αυτή που διαπράττεται και αυτή που θα έπρεπε να υπάρχει. Για τη δεύτερη, οι (ηθικοί) κανόνες που πρέπει να ισχύουν δεν χρειάζεται να συμβαδίζουν οπωσδήποτε με τη νομοθεσία, το σύνταγμα και τις αποφάσεις των διεθνών οργανισμών για ισότητα των πολιτών ως προς την αξιοπρέπειά τους (ΟΗΕ, 1947) και τα κοινωνικά τους δικαιώματα. Πρέπει να είναι «αυστηρότεροι», δηλαδή πιο συντηρητικοί.

Έτσι, η Δικαιοσύνη απεφάνθη τα εξής για όσους στο Δικαστήριο επιδικάζουν (δικαστές) ή εκπροσωπώντας το Νόμο και τη Δημόσια Τάξη αξιολογούν τα γεγονότα και προτείνουν ποινές (εισαγγελείς). Αυτοί δεν θα πρέπει να θεωρούν ορισμένους πολίτες ως υποκείμενα ικανής ηθικής αξίας και να αναπτύσσουν συναισθήματα αγάπης και έρωτα μαζί τους. Τέτοιοι πολίτες είναι:

- Όσοι ελευθέρως συναλλάσσονται σύμφωνα με τους νόμους του κράτους και του καπιταλισμού, και πωλούν το σώμα τους (πόρνες). (Η ανδρική πορνεία απαγορεύεται.) Ουδείς φόγος για τους αποδέκτες του προϊόντος.
- Όσοι με εγχείρηση άλλαξαν το φύλο τους (τρανσεξουαλικοί) και κατόπιν τροποποίησαν με δικαστική απόφαση την ληξιαρχική πράξη γεννήσεως.

Γι' αυτούς τους τελευταίους διαβάσαμε, μάλιστα, την εξής είδηση παράλογης δικαστικής απόφασης:

Ο/η Γιώργος Δ. που με εγχείρηση είχε αλλάξει το γεννητικό του μόριο, με απόφαση Μονομελούς Πρωτοδικείου τροποποιεί το φύλο του στο ληξιαρχείο. Μετά από καιρό η Γ.Δ. μηνύει τον πελάτη του Π.Κ. για «εκμετάλλευση πόρνης» κατά το άρθρο 350 του ΠΚ και δικαιώνεται. Όμως το Τριμελές Ποινικό Εφετείο αθώωσε τον κατηγορούμενο, επειδή έκρινε ότι είναι «απιστευτώς ισχνές οι αποδείξεις, ότι ένας άνδρας (η Γ.Δ.), έστω και με λίαν θηλυπρεπείς τάσεις, γίνεται γυναίκα με εγχείρηση στα γεννητικά του εν γένη όργανα».

Προηγουμένως, το Εφετείο είχε ζητήσει γνωμάτευση από ειδικούς με τίτλους ένα (γυναικολόγο) καθηγητή πανεπιστημίου, έναν ιατροδικαστή και ένα γυναικολόγο. Αυτοί διέλυσαν τον κώνωπα -δηλαδή την φυλετική χρωματίνη των κυττάρων του δέρματος, του αίματος και βλεννωδών εκκριμάτων, του κόλπου, της ουρήθρας και του στόματος- τα οποία διέγνωσαν ως ανδρικά και θεώρησαν πλασματική την κάμηλο,- δηλαδή τα γεννητικά του όργανα που προήλθαν μετά από εγχείρηση, τα οποία ήταν γυναικεία.

Το συμπέρασμα γι' αυτούς: αλλαγή φύλλου είναι αδύνατη (εξάιρεση αποτελούν οι ερμαφρόδιτοι, οι οποίοι υπάρχουν σε ποσοστό 1/50 εκατομμύρια ανθρώπους).

Επομένως, για το Εφετείο δεν υπήρξε παράβαση του άρθρου 350 του Π.Κ.

Σε εσάς, δε, εκμεταλλευτές (πρώην τρανσεξουαλικών) πορνών, δεν μπορεί να σας επιβληθεί τιμωρία.

Ο υπουργός Δικαιοσύνης, ο κατά τεκμήριο ανώτατος εκφραστής του Δικαίου -κάνοντας τη συνήθη εισαγωγή του ότι ο ίδιος είναι πολύ φιλελεύθερος- συνέχισε, ότι ο εισαγγελεύς της Ρόδου, δε μετανόησε, αλλά εθεάθη «χθες το βράδυ» με την εν λόγω

κυρία πιασμένος χέρι-χέρι και επομένως η τιμωρία του ήταν η πρέπουσα!

Αν οι δράστες της διάκρισης των πολιτών σε βαθμίδες αξιοπρέπειας είναι οι πιο πάνω αναφερθέντες, οι ηθικοί αυτουργοί είναι οι αρμόδιοι που διαπαιδαγωγούν μέσα από την εκπαίδευση. Στο βιβλίο με τίτλο *Φύλο και σχολική πράξη* (Εκδόσεις Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1997), το οποίο παρουσιάζει εισηγήσεις ειδικών, καταγράφονται τα εξής που διακρίνουν αρνητικά το γυναικείο φύλο και διαπαιδαγωγούν τους μαθητές και τις μαθήτριες σε «πρέπουσες» συμπεριφορές:

«Τα βιβλία του δημοτικού παρουσιάζουν, ότι [...] οι δραστηριότητες των γυναικών και ανδρών δεν εξασκούνται στους ίδιους τομείς [...] η μητρότητα παραμένει μία ανθρώπινη και κοινωνική δικαίωση για τη γυναίκα [...] Το παιδί που πάει στο δημοτικό σχολείο βρίσκεται μπροστά σε δύο κόσμους: στον κόσμο της καθημερινότητας και της προσωπικής εμπειρίας που βιώνει, και στο φανταστικό κόσμο των βιβλίων.» (Δ. Αναγνωστοπούλου).

«Παράλληλα, οι εκπαιδευτικοί ενεργούν κατά τρόπο που ενισχύεται η στερεοτυπική συμπεριφορά των φύλων στους μαθητές τους. Οι νηπιαγωγοί πρόσεχαν πιο πολύ την ανταγωνιστική συμπεριφορά των αγοριών. Σε ερωτηματολόγιο που απευθύνθηκε σε δασκάλους και γονείς, αυτοί απάντησαν ότι “η σημερινή οικογένεια έχει σε χαμηλό βαθμό τις προϋποθέσεις για να προσφέρει σωστή σεξουαλική αγωγή και. το σχολείο έχει αυτές τις προϋποθέσεις σε βαθμό καθόλου έως λίγο”.» (Α. Κακαβούλης).

«Οι προτιμήσεις των αγοριών είναι πολύ πιο στερεότυπες από αυτές των κοριτσιών. Τούτο μπορεί να συμβαίνει διότι το κοινωνικό περιβάλλον αποδέχεται ευκολότερα την εκδήλωση της μη στερεότυπης συμπεριφοράς από τα κορίτσια, όχι όμως και από τα αγόρια. Στο νηπιαγωγείο οι εκπαιδευτικοί διακόπτουν περισσότερο τα κορίτσια και λιγότερο τα αγόρια όταν μιλούν κατ’ ακολουθία· πριν να φθάσουν στην ηλικία των τεσσάρων ετών, τα αγόρια διακόπτουν τις γυναίκες εκπαιδευτικούς συχνότερα από τα κορίτσια.» (Ζ. Μπαμπλέκου)

Μετά απ’ όλα αυτά πώς να μην θεωρηθεί ως αποτρόπαιο το να «μεταπέσει» ένας άνδρας σε γυναίκα και πώς μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο αποδεκτό από τους ιερείς του Δικαίου; Αν οι ταγοί της κοινωνίας ενέδιδαν και δεν τιμωρούσαν την απόκλιση από το κοινωνικό τους μοντέλο, η ανοχή έμπρακτων αντιρρήσεων από ανθρώπους από το ίδιο τους το στρατόπεδο θα σήμαινε την παράλυση της ίδιας τους εξουσιαστικής λειτουργίας. Όταν ο Υπουργός Δικαιοσύνης βρίζει τους ομοφυλόφιλους και παίρνει θέσεις αντίθετες προς τις προτροπές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για ισότητα ομοφυλόφιλων και ετεροφυλόφιλων, στην ουσία προστατεύει την παραδοσιακή αρνητική διάκριση των γυναικών σε σχέση με τους άνδρες.

Όσο για τα περί λαϊκού αισθήματος που επικαλούνται διάφοροι, αυτά χρησιμοποιούνται ως τελευταία τους σωτηρία όταν αυτοί δεν έχουν άλλα επιχειρήματα.

Ο ελληνικός λαός έδειξε ότι τα «καθώς πρέπει» μοντέλα δεν τον ενδιαφέρουν και πολύ. Όσοι διαφωνούν, ας σκεφτούν τον Κ. Καραμανλή (το γέρο), τον Α. Παπανδρέου και άλλους πολλούς ηγέτες αυτής της χώρας.

Ν. Χατζητρύφων